

Dev'in Minik Bahçesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Dev'in Minik Bahçesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil vadiye, nehirlerin şarkı söylediği, mavi kuşların gökyüzünde halkalar çizdiği yerde Bruno yaşardı. O, buraların en büyük, en güçlü deviydi—bir insandan on beş kat uzun, elleri arabalar kadar büyüktü. Sıcak esmer teni, geniş burnunun üzerinde çillerle kaplıydı ve gür, kıvrırcık kızıl kahverengi saçları yuvarlak, dost canlısı yüzünü taçlandırıyordu. Ama Bruno'nun en sevdiği şey yeri tepinmek ya da bağırmak değildi; onun minik bahçesiydi.

Bruno'nun bahçesi bir yemek tabağından büyük değildi. İçinde vadinin en küçük çiçekleri büyüdü: pembe pimpermeller, minik mavi speedwell'ler ve küçük beyaz papatyalar. Kocaman, boğumlu elleri kayaları kaldırabilirdi, yine de tek bir taç yaprağın yanında titrerdi. Kolları kıvrılmış yumuşak yeşil bir tunik giyer, boynunda bir ipe asılı küçük bir büyüteç taşırdı. 'Dikkatli ol, Bruno,' diye fısıldardı kendine, 'esinti kadar nazık.'

Her sabah Bruno büyüteciyle minik bahçesinin yanına diz çökerdi. Gözlerini kısarak her yaprağı inceler, toprağın susuz olup olmadığına bakardı. Ela gözleri şefkatliydi ama parmakları sakardı. Bir gün başparmağı bir papatyaya çarptı ve sapını kırdı. 'Ah, hayır!' diye inledi. 'Bunun için çok büyüğüm.' Deri sandaletlerinin üzerine geri oturdu, kırılan küçük çiçeğe üzülererek.

Bruno minik aletler yapmaya karar verdi. Dallardan ve bükülmüş iğnelerden, başparmağının tırnağından uzun olmayan bir tırmık ve bir meşe palamudu kadehinden bir sulama kabı yaptı. Bütün öğleden sonra çalıştı, gür sakalı talaşla tozlandı. Ama onları kullanmaya çalıştığında kocaman parmakları beceriksizce dolandı. Tırmık ters döndü ve palamut kadehi devrildi. 'Yardıma ihtiyacım var,' diye iç çekti Bruno, 've belki daha küçük ellere.'

O akşam bir fare ailesi Bruno'nun ayağının yanından hızla geçti. Liderleri Pippa, kırmızı örgü bir atkı ve cebinde tohum paketi olan küçük bir önlük giyyordu. Arka ayakları üzerinde dimdik durdu, minik pembe patileri belindeydi. 'Senin zorlandığını izledik,' diye ciyakladı. 'Minik bahçeleri biliriz. Yardım edebiliriz.' Bruno'nun yuvarlak yüzü aydınlandı. 'Yapar mısınız? Lütfen?'

Pippa ailesini getirdi: pratik kız kardeşini, oyuncu yavrularını ve yaşlı Tobias'ı. Tobias, gri çizgili, tozlu kahverengi bir fareydi; uzun beyaz bıyıkları ve yarı kapalı, düşünceli gözleri vardı. Pirinç düğmeli mavi bir yelek ve yuvarlak gözlükler giyyordu. Yavaş hareket ederdi ama sesi sakin ve bilgeceydi. 'Bahçıvanlık,' dedi Tobias gözlüklerini düzelterek, 'çoğunlukla sabırdır.'

Bruno farelere minik bahçesini gösterdi. Pippa minik bahçıvan eldivenlerini giymiş, her bitkinin etrafında yürüdü. 'Bunun daha az suya ihtiyacı var,' dedi. 'Şunun daha çok güneşe.' Tobias toprağın yanına diz çöktü, çentikli kulağı seğirdi. 'Toprak kek gibi yumuşak olmalı,' dedi. 'Ve bir tohumu asla acele ettirme.' Bruno başını salladı. 'Deneyeceğim,' dedi, 'nazik olmayı deneyeceğim.'

Gün geçtikçe Bruno nazik olmayı pratik etti. Minik tırmığı iki parmağının arasında tutup yavaşça hareket ettirdi. Pippa başparmağının tırnağına oturmuş, işaret ediyordu. 'O kadar hızlı değil. Yavaşça yap.' Bruno yanlışlıkla bir fideyi ezdiğinde iç çekti. 'Özür dilerim, küçük bitki.' Tobias ayağına hafifçe vurdu. 'Hatalar olur. Sabır, Bruno. Sabır.' Ve Bruno denemeye devam etti, her seferinde tek bir dikkatli hareketle.

Bir sabah Bruno bahçesinin bir köşesinde tuhaf bir filiz buldu. Hafifçe parlayan gümüş-mavi yaprakları vardı. 'Bu vadinin en nadir çiçeği,' diye fısıldadı Pippa. 'Yüz yılda bir açar.' Tobias başını salladı. 'Hepsinden en nazik bakıma ihtiyacı var.' Bruno etrafına örülmüş söğütten küçük bir barınak yaptı ve her saat başı kontrol etti, kocaman yüreği umutla çarpıyordu.

Çiçek büyüdü, bir insanın dizi kadar yükseldi. İnce yeşil sapı kırılıyordu ve tüylü yaprakları esintide titriyordu. Bruno ona yüksük içinde su getirdi, damla damla. 'Harika gidiyorsun,' dedi Pippa omzuna oturarak. 'Açtığını hiç görmedim,' dedi Tobias yumuşak bir sesle. 'Bu unutulmaz bir gün olacak.' Bruno gülümsedi, ela gözleri parlıyordu.

Sonra bir öğleden sonra gökyüzü karardı. Büyük bir fırtına vadiye yayıldı; rüzgâr uluyor, yağmur kırbaç gibi yağıyordu. Bruno'nun minik çiçekleri yere eğildi. Nadir çiçeğin gümüş-mavi taç yaprakları titredi. 'Hayatta kalamaz!' diye bağırdı Pippa. Bruno'nun kocaman bedeni rüzgârı kesebilirdi ama dikkatlice hareket etmesi gerekiyordu. 'İçeri girin!' dedi farelere. 'Onu ben koruyacağım.'

Bruno söğüt barınağın yanına diz çöktü, kocaman bedeni fırtınaya karşı bir duvardı. Yağmur kızıl kahverengi saçlarını ıslattı, rüzgâr sakalını çekiştirdi. Kocaman ellerini çiçeğin etrafına kadeh gibi kapatarak hava için minik bir aralık bıraktı. 'Yavaşça şimdi,' diye mırıldandı. 'Seni tuttum.' Farelere yakında toplanmış, izliyorlardı. Tobias seslendi: 'Başarıyorsun, Bruno! Nazik ve güçlü!' Ve Bruno dayandı, bir dağ kadar sabırlı.

Saatlerce Bruno hareketsiz kaldı. Kolları ağrıdı, dizleri acıdı ama kımıldamadı. Fırtına şiddetlendi, ama Bruno'nun dikkatli elleri içinde çiçek yumuşakça parlıyordu. Gümüş-mavi taç yapraklar tek tek ardına kadar açıldı. Altın bir merkez minik bir güneş gibi parladı. Fırtına yavaşça dindi. Bruno'nun gözleri yaşlarla doldu. 'Açtı,' diye fısıldadı. 'Gerçekten açtı.'

Güneş geri döndüğünde bütün vadi görmeye geldi. Nadir çiçek dimdik ve parlak duruyordu, gümüş-mavi taç yaprakları ışıldıyordu. Fareler sevinçle bağırdı ve Pippa Bruno'nun başparmağına sarıldı. 'Onu kurtardın,' dedi. Bruno başını salladı. 'Onu biz kurtardık. Yardımınız olmadan yapamazdım.' Tobias gülümsedi. 'En önemli şeyi öğrendin: sabır ve naziklik.'

O günden sonra Bruno'nun minik bahçesi her zamankinden daha güzel büyüdü. Daha çok söğüt barınak ve minik alet yaptı ve fare ailesi onun en sevgili dostları oldu. Uzaklardan devler bahçeyi görmeye geldi. 'Bunu nasıl yapıyorsun?' diye sordular. Bruno kocaman ellerini kaldırdı. 'Nazik bir dokunuş ve sabırlı bir yürekle,' dedi. Ve fareler başlarını salladı, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorlardı.

Yani eğer bir gün kıvrıcık kızıl kahverengi saçlı ve büyüteçli bir devle karşılaşırsanız, korkmayın. O, vadideki en nazık ruh olabilir. Bruno hâlâ her gün minik bahçesiyle ilgileniyor ve nadir çiçek hâlâ açıyor. Ve herkes bilir ki iyilik ve sabır bir devin en büyük gücü olabilir—ellerinden bile büyük.